

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

4/11/2018

Συνάδελφοι,

Πραγματοποιούμε σήμερα τη Γενική μας Συνέλευση για να εκτιμήσουμε την πείρα από τις μάχες που δώσαμε το τελευταίο διάστημα και να βοηθήσουμε όλοι, μέσα από τη συζήτηση, να δυναμώσει ο αγώνας, να κλιμακώσουμε τη δράση μας, έχοντας ως πρώτο σταθμό την πανοικοδομική απεργία στις 14 Νοέμβρη.

Η σημερινή Γ.Σ. πραγματοποιείται μέσα σε σύνθετες συνθήκες, με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να μιλάει για μια «νέα εποχή», ενώ υλοποιεί κατά γράμμα τις απαιτήσεις της μεγαλοεργοδοσίας και των επιχειρηματικών ομίλων. Διατυμπανίζει παντού μέσα από τηλεοπτικά κανάλια, ραδιόφωνα, εφημερίδες και σάιτ ότι πλέον ξεμπερδέψαμε με τα μνημόνια και ότι μπαίνουμε σε νέα εποχή, όπου θα ξημερώσουν καλύτερες μέρες για τους εργαζόμενους της χώρας. Την ίδια ώρα που λέει όλα αυτά αφήνει άθικτους όλους τους νόμους που ψηφίστηκαν τα τελευταία 9 χρόνια, που μείωσαν μισθούς και συντάξεις, επέβαλλαν φοροληλασία και χαράτσια, διέλυσαν κι άλλο το ασφαλιστικό, κατέργησαν τις ΣΣΕ και υποβάθμισαν περαιτέρω τις παροχές υγείας-πρόνοιας και της μόρφωσης των παιδιών μας. Πραγματοποιεί «αναπτυξιακά» συνέδρια, θέλοντας να σπείρει αυταπάτες, καλλιεργεί κλίμα αναμονής και χαμηλών απαιτήσεων, μιλώντας περί «δίκαιης ανάπτυξης».

«Δίκαιη ανάπτυξη» με εργάτες που δουλεύουν χωρίς Συλλογικές Συμβάσεις, με μεροκάματα εξαθλίωσης των 25 και 30 ευρώ ή και χαμηλότερα, με τα ψευτοπρογράμματα της ΕΕ για την καταπολέμηση δήθεν της ανεργίας, με το μεροκάματο να μη φτάνει ούτε τα 19 ευρώ και αξιοποιούνται για να συμβιβαστούν οι εργαζόμενοι με τα ελάχιστα.

«Δίκαιη ανάπτυξη» με τις τράπεζες και τις εφορίες να ετοιμάζονται να αρπάξουν σπίτια εργατών. «Δίκαιη ανάπτυξη» με εργασιακές σχέσεις – λάστιχο και δουλειά ήλιο με ήλιο. «Δίκαιη ανάπτυξη» με περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία και κατασταλτικά μέτρα σε όσους αγωνίζονται. «Δίκαιη ανάπτυξη» με εκατοντάδες σακατεμένους εργάτες και δεκάδες νεκρούς στους χώρους δουλειάς.

Αυτή είναι η «δίκαιη ανάπτυξη» που ευαγγελίζεται η σημερινή κυβέρνηση και σιγοντάρουν τα υπόλοιπα αστικά κόμματα, παρά τις όποιες διαφορές τους

ως προς τη διαχείριση του συστήματος. Και το μόνο σίγουρο και αληθινό είναι ότι όντως υπάρχει μια σχετική ανάκαμψη και στον κλάδο, με την οικοδομική δραστηριότητα στην Αττική να σημειώνει αύξηση κατά 93%, σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο, αλλά ο αριθμός των ασφαλισμένων, σύμφωνα με τα στοιχεία του ΙΚΑ παραμένει ο ίδιος και λίγο χαμηλότερος.

Ανάπτυξη λοιπόν για ποιον; είναι το ερώτημα. Από τη μια τεράστια κέρδη για τους κατασκευαστικούς ομίλους και τους μεγαλοεργολάβους και από την άλλη εντατικοποίηση, μεροκάματα καθηλωμένα στον πάτο, απληρωσιά και η ανασφάλιστη εργασία να θεριεύει για τους εργάτες.

Την ίδια ώρα η κυβέρνηση ετοιμάζεται να μοιράσει πιθανόν κάποια ψίχουλα σε αυτούς που βρίσκονται κάτω και από τα όρια της φτώχειας, που ορίζουν οι ίδιοι. Ψίχουλα τα οποία «περισεύουν» για να δοθούν από τα ματωμένα πλεονάσματα, που πληρώνει ο λαός ακριβά. Προμηνύουν δηλαδή τη μονιμοποίηση της φτώχειας, προσπαθούν να αμβλύνουν οξείες γωνίες της φτώχειας για να μάθουμε να ζούμε με λίγα, να είμαστε υπάκουοι εργάτες.

Συνάδελφοι,

Απέναντι σε όλη αυτή την κατάσταση έχουμε ευθύνη και καθήκον να οργανώσουμε την αγωνιστική απάντηση του κλάδου, δυναμώνοντας την πάλη πάνω στα οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, να περάσουμε στην αντεπίθεση προτάσσοντας τις δικές μας σύγχρονες ανάγκες και όχι τα κέρδη των καπιταλιστών.

Όσο περισσότερο θα επιχειρηματολογεί η κυβέρνηση τα περί «δίκαιης ανάπτυξης», τόσο θα πρέπει να δυναμώνει η δική μας δράση. Να γίνεται κατανοητό ότι αυτή η προπαγάνδα έχει ως στόχο να μας υπνωτίσει και να καθηλώσει τους εργαζόμενους, να συμβιβαστούν με τα ψίχουλα που υπόσχεται.

Μιλώντας περί «δίκαιης ανάπτυξης» η κυβέρνηση παρουσιάζει ταυτόχρονα το ΝΑΤΟ ως πυλώνα σταθερότητας για τη χώρα. Ξοδεύει κάθε χρόνο 4 δις ευρώ για εξοπλιστικές δαπάνες (το 2% του ΑΕΠ) του ΝΑΤΟ, την ίδια στιγμή που τσακίζει μισθούς, συντάξεις, που δεν υπάρχουν σχολεία, νοσοκομεία, που κάθε φορά που βρέχει πλημμυρίζει η μισή Αθήνα.

Έχει μετατρέψει τη χώρα σε ένα τεράστιο αεροπλανοφόρο, με βάσεις να ξεφυτρώνουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας. Από την Αλεξανδρούπολη, με τη βάση των ελικοπτέρων, τη βάση της Σούδας στην Κρήτη, που χρόνο με το χρόνο γιγαντώνεται, με την τοποθέτηση drones στη Λάρισα, την προετοιμασία για την τοποθέτηση πυρηνικών στον Άραξο, ενώ δια στόματος Καμμένου προτάθηκε και η Κάρπαθος, η Σύρος κ.ά. πόλεις.

Ταυτόχρονα, αναβαθμίζει συνεχώς τις στρατιωτικές, πολιτικές, οικονομικές σχέσεις με το Ισραήλ, το κράτος που δολοφονεί τον Παλαιστινιακό λαό. Προσπαθεί να καλλιεργήσει την αντίληψη στο λαό πως με διάφορες

«σχηματικές» συμμαχίες με Ισραήλ, Αίγυπτο και Κύπρο, θα γίνουμε τάχατες πιο ασφαλείς.

Από κοντά και η ΝΔ και τα άλλα αστικά κόμματα, που ισχυρίζονται ψευδέστατα πως το ΝΑΤΟ και οι βάσεις αποτελούν εγγύηση για την ασφάλεια του λαού μας και για την ειρήνη στην περιοχή.

Στη χώρα μας και τη γύρω περιοχή τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν συνεχώς. Τα Βαλκάνια βρίσκονται στο επίκεντρο σφοδρών αντιπαραθέσεων και σύγκρουσης συμφερόντων ντόπιων και ξένων αφεντικών για τις πηγές ενέργειας, τους αγωγούς, τους δρόμους μεταφοράς εμπορευμάτων κ.ά. Αυτός είναι και ο λόγος ύπαρξης της Συμφωνίας των Πρεσπών, που είναι μια συμφωνία εξίσου κακή για όλους τους λαούς των Βαλκανίων, γιατί ισχυροποιεί τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, οξύνοντας κι άλλο τους ανταγωνισμούς και υποθάλλοντας εθνικισμούς και αλυτρωτισμούς σε Ελλάδα και ΠΓΔΜ. Αυτός είναι ο δρόμος των καπιταλιστών για να βγουν από την κρίση, να ανακάμψει η οικονομία: Πιο βαθιά εκμετάλλευση των λαών τους και αιματηρό ξαναμοίρασμα των συνόρων, των αγορών και ταυτόχρονα εκμετάλλευση κι άλλων λαών. **Ο πόλεμός τους γκρεμίζει ό,τι αφήνει όρθιο η ειρήνη τους!**

Ενώ την εποχή της ανάπτυξης μας ξεζούμιζαν κι αποσπούσαν κέρδη από την εκμετάλλευσή μας, όταν η οικονομία τους αντιμετωπίζει δυσκολίες στην ανάκαμψη, μεγαλώνει ο ανταγωνισμός μεταξύ των διάφορων τραπεζιτών, βιομήχανων, εφοπλιστών, μεγαλοκατασκευαστών και στην Ελλάδα, αλλά και μεταξύ των διαφόρων κρατών. Παρόλο που όλοι μαζί τα βρίσκουν για το πώς θα τσακίσουν την εργατική τάξη, μεταξύ τους τρώγονται μέχρι εσχάτων για το μοίρασμα των αγορών, ποιος θα ζημιωθεί και ποιος θα βγει πιο ενισχυμένος από την κρίση. Δεν υπάρχει έγκλημα που δεν θα επιχειρήσουν να κάνουν, αν θεωρούν ότι αυτό βελτιώνει τη θέση τους στον ανταγωνισμό και σε αυτό συμμετείχε πολλές φορές και η Ελλάδα, με πιο πρόσφατα παραδείγματα το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας και τους βομβαρδισμούς στη Συρία, με τα αμερικανοΝατοϊκά πλοία να ανεφοδιάζονται από τη Σούδα.

Το ΝΑΤΟ που σφάζει λαούς για τα συμφέροντα ιμπεριαλιστών, που δεν αναγνωρίζει σύνορα μεταξύ των κρατών-μελών του, δεν μπορεί να φέρει σταθερότητα και ασφάλεια στην περιοχή. Ούτε τις παραβιάσεις συνόρων και αμφισβητήσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων από την Τουρκία ούτε τους πρόσφυγες μπορεί να σταματήσει, αφού ο πόλεμος και η δυστυχία που σπέρνει είναι οι αιτίες που τους γεννούν!

Σε περίπτωση πολέμου, ενώ δουλεύουμε μαζί στο γιαπί εργάτες από διάφορες χώρες, θα μας βάλουν τα αφεντικά να σκοτωθούμε μεταξύ μας, πάλι για να κονομάνε αυτοί. **Οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους.** Οι εργάτες, ανεξάρτητα από εθνικότητα, φυλή, θρησκεία, έχουμε τα ίδια

προβλήματα, τις ίδιες ανάγκες και τον ίδιο εχθρό, αυτόν που μας κλέβει τον ιδρώτα μας σε περίοδο «ειρήνης» και αυτόν που θέλει το αίμα μας σε περίοδο «πολέμου».

Οι εργάτες και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της χώρας μας, αλλά και κάθε χώρας, δεν έχουν κανένα συμφέρον να πολεμήσουν για λογαριασμό όσων τους ξεζουμίζουν, δηλαδή για τους τραπεζίτες, τους βιομήχανους, τους εφοπλιστές, τους μεγαλέμπορους. Όπως στην ειρήνη έτσι και στον πόλεμο, πρέπει να βάλουν στο επίκεντρο του αγώνα τους τις δικές τους σύγχρονες-λαϊκές ανάγκες και στο στόχαστρό τους τον πραγματικό αντίπαλο, αυτόν που μας σκοτώνει καθημερινά. Παλεύουμε ενάντια στον πόλεμο, αλλά και ενάντια στο εκμεταλλευτικό αυτό σύστημα. Μόνο αυτός ο αγώνας μπορεί να μας λυτρώσει από τα βάσανα που τραβάμε καθημερινά και από τους πολέμους συνολικά και θα μας δώσει τη δυνατότητα ικανοποίησης των αναγκών μας. Αυτός ο αγώνας αξίζει κάθε θυσία κι αυτόν ακριβώς τρέμουν οι εκμεταλλευτές όλου του κόσμου.

Το τυπικό «τέλος των μνημονίων» για το οποίο πανηγυρίζει η κυβέρνηση δε σημαίνει και το τέλος των θυσιών για το λαό. Άλλωστε είναι ήδη προνομοθετημένα νέα αντιλαϊκά χτυπήματα για τα έτη 2019-2020, ενώ παράλληλα δεσμεύεται ότι οι ανατροπές θα συνεχιστούν έως το 2060, στο όνομα της βιωσιμότητας του χρέους, υλοποιώντας πιστά τις αποφάσεις της ΕΕ κατ' απαίτηση του κεφαλαίου.

Η επέκταση και υποχρεωτικότητα των ΣΣΕ, που ανήγγειλε η υπουργός Εργασίας, είναι ένα μεγάλο παραμύθι. Πρώτα από όλα, η εφαρμογή της αφήνεται στην «καλή θέληση» των εργοδοτικών αρχών να προσκομίσουν τα μητρώα τους για να αποδειχθεί ότι εκπροσωπούν το 50% + 1 του κλάδου.

Η κυβέρνηση μιλάει για επέκταση και υποχρεωτικότητα όταν η πλειοψηφία των κλάδων δεν έχει κλαδική σύμβαση.

Η πολυδιαφημιζόμενη επέκταση σε 4 κλάδους, Τραπεζών, Ναυτιλιακών πρακτορείων και επιχειρήσεων, Γραφείων ταξιδιών και Τουρισμού, δεν αφορά παρά μονάχα ελάχιστους, στην κυριολεξία, εργαζόμενους αφού η εφαρμογή της επέκτασης και της υποχρεωτικότητας δεν καλύπτει το μεγάλο μέρος των εργαζομένων που δουλεύουν εργολαβικοί ή ενοικιαζόμενοι ή σε εταιρίες που δεν υποχρεώνονται, με βάση τη δραστηριότητα που αναφέρεται στο καταστατικό τους, σε εφαρμογή της ΣΣΕ.

Με λίγα λόγια, η κυβέρνηση επέλεξε χώρους που είναι εντελώς ανώδυνη η επέκταση και υποχρεωτικότητα της σύμβασης.

Σε κάθε περίπτωση, η επέκταση δε σημαίνει αυτόματα και εφαρμογή. Η εργοδοσία θα προσπαθεί διαρκώς να ακυρώνει στη πράξη ακόμη και αυτά που

θα αναγκάζεται να υπογράψει. Διευκολύνεται σε αυτό από την παντελή έλλειψη μηχανισμών ελέγχου του κράτους (ΙΚΑ, ΣΕΠΕ).

Γι' αυτό εμείς αποφασιστικά να προτάξουμε ότι αντίδοτο σε αυτή την κατάσταση είναι η οργανωμένη παρέμβαση των συνδικάτων μας μέσα στους χώρους δουλειάς, η διεκδίκηση και η σύγκρουση με την τακτική της εργοδοσίας.

Διαχρονικά, αλλά και σήμερα, επιβεβαιώνεται η παραπάνω διαπίστωση. Όπου έχουμε δυνατή παρέμβαση έχουμε αποτελέσματα, ανεξάρτητα, από τα εμπόδια που βάζει το νομοθετικό πλαίσιο. Η πρόσφατη πείρα από τη σύμβαση σε 3 μεγάλα εργοτάξια αυτό επιβεβαιώνει.

Η αύξηση του κατώτερου μισθού είναι επίσης ένα κυβερνητικό τρικ που παραπέμπει σε οφθαλμαπάτη.

Καταρχήν, η διαδικασία της αύξησης βασίζεται στην εφαρμογή του Ν. Βρούτση, δηλ. στον καθορισμό του κατώτερου μισθού από την εκάστοτε κυβέρνηση χωρίς συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Το ποσό της αύξησης που υπόσχονται σε καμία περίπτωση δεν προσεγγίζει τα 751 €. Πρόσφατα, η κυβέρνηση απέρριψε την ολοκληρωμένη πρόταση νόμου των 530 συνδικαλιστικών οργανώσεων που προβλέπει επαναφορά του κατώτερου μισθού, των κλαδικών συμβάσεων, κατάργηση των αντεργατικών νόμων κ.ά. ως αντισυνταγματική και έξω από το πλαίσιο της αντεργατικής πολιτικής.

Επίσης, η «αύξηση» αυτή θα εξανεμιστεί αυτόματα από το μείωση του αφορολόγητου ορίου, από τα 8.900 € που είναι σήμερα στα 5.800 € περίπου.

Συνεπώς, είναι φανερό ότι η «επόμενη μέρα», που διατυμπανίζει η κυβέρνηση, θα είναι χειρότερη από την προηγούμενη. Θα είναι χειρότερη γιατί, παρά τα ψίχουλα που υπόσχεται, συσσωρεύονται και διογκώνονται τα λαϊκά προβλήματα λόγω της εφαρμογής των αντεργατικών νόμων που παραμένουν ανέγγιχτοι. Θα είναι χειρότερη γιατί το καλάθι της εργατικής, λαϊκής οικογένειας που είναι άδειο δεν θα γεμίσει με ψίχουλα.

Από εδώ, προκύπτει η ανάγκη να δυναμώσουμε τον αγώνα μας αφενός για να πολλαπλασιάσουμε τα θετικά αποτελέσματα που είχαμε το προηγούμενο διάστημα, αφετέρου για να ανταποκριθούμε στις αυξημένες απαιτήσεις της ταξικής πάλης, με στόχο να συσπειρώσουμε περισσότερες δυνάμεις δίπλα στο Συνδικάτο, στην ταξική γραμμή.

Η ευθύνη μας δε βρίσκεται μόνο στην αποδόμηση της προπαγάνδας του κεφαλαίου και των πολιτικών του εκπροσώπων, αλλά θέτει ως προτεραιότητα να κατανοηθεί στον κλάδο ποια ανάπτυξη είναι προς όφελός μας, ποιες είναι οι προϋποθέσεις για να ικανοποιηθούν οι ανάγκες των εργαζομένων σήμερα. Χρειάζεται δηλαδή η ακόμη πιο επιθετική προβολή του πλαισίου πάλης που

βάζουμε. Και επιχειρηματολογία για ανάπτυξη που θα ικανοποιεί τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες.

Μετά από 9 χρόνια καπιταλιστικής κρίσης, οι ανάγκες μας δε σταμάτησαν, αντίθετα συνεχίζουν να υπάρχουν και αυξάνονται. Αυξάνονται οι ανάγκες για λαϊκή στέγη, οι ανάγκες για αντιπλημμυρικά έργα, που κάθε φορά που ψιχαλίζει χάνονται ζωές και διαλύονται λαϊκές κατοικίες, μεγαλώνουν οι ανάγκες για αντισεισμική θωράκιση σε μια χώρα καθαρά σεισμογενή, η ανάγκη για αντιπυρική προστασία, που τρέμουμε μην ανεβεί η θερμοκρασία και φυσήξει ο «στρατηγός» άνεμος. Βρισκόμαστε κοντά στο 2020, με τα περισσότερα σχολεία να είναι κατασκευασμένα από το 1950, με παιδιά να φοιτούν σε κοντέινερ. Νοσοκομεία που υπάρχουν μόνο στο κέντρο κάθε πόλης, με χαρακτηριστικό παράδειγμα η Ανατολική Αττική, που το κοντινότερο νοσοκομείο στο Λαύριο είναι το Ασκληπιείο της Βούλας. Έργα, όπως γήπεδα, που θα ανεβάσουν το επίπεδο ζωής των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και θα δώσουν και δουλειά στους οικοδόμους.

Αυτά τα έργα, όμως, δεν αποφέρουν κέρδη στο κεφάλαιο και ακριβώς αυτά τα συμφέροντα είναι που εμποδίζουν να έχουμε σήμερα μόνιμη και σταθερή δουλειά. Τα συμφέροντα των λίγων είναι που εμποδίζουν την καλύτερευση της ζωής μας.

Η ανάπτυξη για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ή ανάπτυξη για τους κατασκευαστικούς ομίλους, τους μεγαλοεργολάβους, τους βιομήχανους, τις τράπεζες, τους εφοπλιστές. Ανάπτυξη προς όφελος όλων δεν υπήρξε ποτέ ιστορικά και ούτε μπορεί να υπάρξει. Η εμείς οι εργάτες θα ικανοποιηθούμε ή τα αφεντικά.

Η καλύτερη απάντηση στην προπαγάνδα και τα ψέματα της κυβέρνησης είναι το δυνάμωμα και η μαζικοποίηση του Συνδικάτου μας, με νέες εγγραφές, με στήσιμο σωματειακών επιτροπών σε χώρους δουλειάς και η μαζική συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων σε Γ.Σ. και στάσεις εργασίας και απεργίες. Η αύξηση της συμμετοχής των εργαζομένων στις εκλογές του Συνδικάτου αναδεικνύει ότι οι οικοδόμοι εμπιστεύονται το Συνδικάτο τους, δείχνουν και με την ψήφο τους ότι μπορούν υπό προϋποθέσεις να κάνουν το βήμα για πιο ουσιαστική συσπείρωση με το Συνδικάτο, έχοντας ως όπλο το πλαίσιο πάλης που βάζουμε.

Είναι ζητούμενο το πώς θα αξιοποιήσουμε με μεγαλύτερη επάρκεια τα όπλα που έχουμε. Το πώς θα δυναμώσει ο αγώνας. Να ενισχυθεί η δράση μας με νέες δυνάμεις, να ανέβει ποιοτικά και ποσοτικά η παρέμβασή μας να μετρήσουμε βήματα στο καθήκον της ανασύνταξης του εργατικού κινήματος. Να γίνεται κατανοητό όλο και από περισσότερους οικοδόμους, κυρίως νέους ηλικιακά, ότι δυνατός εργάτης είναι ο οργανωμένος εργάτης στο Συνδικάτο. Θα γίνεται

αντιληπτό ότι ο δρόμος του αγώνα είναι η μοναδική επιλογή για την τάξη μας και ότι μόνο έτσι δε θα είναι έρμαιο στις ορέξεις της εργοδοσίας, γιατί θα έχει στο πλάι του και τους υπόλοιπους συναδέλφους και ένα ισχυρό Συνδικάτο.

Κύριο μέλημά μας πρέπει να είναι η οργάνωση στους χώρους δουλειάς, το στήσιμο σωματειακών επιτροπών, με εμπιστοσύνη στους συναδέλφους να αναδεικνύουν οι ίδιοι τους εργάτες που θέλουν να τους εκπροσωπούν. Βασική μας επιδίωξη επίσης είναι να πολλαπλασιαστούν οι ζωντανές διαδικασίες στους τόπους δουλειάς, με συγκεντρώσεις, περιοδείες και συνελεύσεις, όπου θα συζητάμε από κοινού την οργάνωση του αγώνα. Ως ένα βαθμό, το τελευταίο διάστημα το έχουμε καταφέρει πολύ καλύτερα.

Η κατάσταση στον κλάδο, συνάδελφοι, είναι κάπως διαφορετική σε σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Αυτή τη στιγμή είναι σε εξέλιξη κάποια μεγάλα έργα, όπως ο Αστέρης Βουλιαγμένης και η ανάπλαση του Φαληρικού όρμου, μεγάλες ξενοδοχειακές μονάδες ανακαινίζονται στο κέντρο της Αθήνας, στην περιοχή της Συγγρού και των Νότιων προαστίων, ενώ εκατοντάδες μικρά και μεγάλα εργοτάξια ξεπηδούν καθημερινά σε όλη την Αττική.

Φαίνεται πως οι διαθέσεις των εργαζομένων έχουν διαφοροποιηθεί, γίνεται κατανοητό πως υπάρχει μια άνοδος της οικοδομικής δραστηριότητας. Παρ' όλα αυτά τα μεροκάματα παραμένουν χαμηλά και οι εργασιακές σχέσεις χειροτερεύουν.

Η πετυχημένη πανελλαδική, πανοικοδομική απεργία στις 14 Μάρτη ανέδειξε κατ' αρχάς πως ήταν σωστή απόφαση και αναγκαία, ακριβώς επειδή αντανάκλούσε τις διαθέσεις των συναδέλφων, που επιδοκίμασαν το πλαίσιο πάλης και τα αιτήματα, ενώ έδωσε και ώθηση στον αγώνα για υπογραφή ΣΣΕ. Έσπασε, ως ένα βαθμό, τη μοιρολατρία, τη λογική του «δε βγαίνει τίποτα όσο κι αν αγωνιστούμε» κ.τ.λ.

Είναι χαρακτηριστικό ότι έπειτα από 9 χρόνια άρνησης των εργοδοτών του κλάδου να κάτσουν στο τραπέζι να συζητήσουν για υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ, έχοντας βέβαια στα χέρια τους ένα τεράστιο νομοθετικό οπλοστάσιο που τους χάρισαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και συντηρεί η νέα των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή σε διαπραγματεύσεις. Δεν τρέφουμε όμως αυταπάτες. Γνωρίζουμε καλύτερα από τον καθένα πως όλα κατακτιούνται με σκληρούς και πολλές φορές αιματηρούς αγώνες.

Οι συνεχείς παρεμβάσεις του Συνδικάτου μας για ζητήματα απληρωσιάς, ξεχειλωμένα ωράρια, ενάντια σε τρομοκρατικές απολύσεις σε συναδέλφους αν δε δεχτούν να δουλεύουν 10ωρα (ΛΗΔΡΑ), για την ανασφάλιστη εργασία κ.ά. ήταν που έσπασαν την αδιαλλαξία της εργοδοσίας και οδήγησαν σε αυξήσεις στους οικοδόμους του Άκτωρα από 5 έως 15%. Το στήσιμο εργοταξιακών επιτροπών, με τους ίδιους τους εργαζόμενους να βγαίνουν θαρρετά μπροστά

και να διεκδικούν, να παίρνουν συλλογικές αποφάσεις μέσα από ΓΣ και σε σύγκρουση με την εργοδοσία ήταν αυτό που έφερε την υπογραφή των 3 ΣΣΕ με όλους τους υπεργολάβους στα 3 μεγαλύτερα έργα της Αττικής, στον Αστέρα Βουλιαγμένης, στην ανάπλαση του Φαληρικού όρμου και στην ανακαίνιση του ΛΗΔΡΑ. Οι συμβάσεις αυτές περιλαμβάνουν αυξήσεις στο κατώτερο μεροκάματο. Πιο συγκεκριμένα στα 45 ευρώ, δηλαδή 990 ευρώ, με 5ήμερη εργασία, στο νόμιμο ωράριο. Όλα αυτά ήταν που έφεραν κι άλλους συναδέλφους πιο κοντά στο Συνδικάτο.

Είναι μια νίκη μπροστά στον αγώνα που δίνουμε για υπογραφή κλαδικής ΣΣΕ με αυξήσεις στα μεροκάματα και καλύτερευση των συνθηκών υγείας και ασφάλειας και θα βοηθήσει στον αγώνα για υπογραφή Εθνικής Γενικής ΣΣΕ στα 751 ευρώ, ούτως ώστε κανείς εργαζόμενος να μην αμείβεται κάτω από αυτά.

Παίρνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, άμεσα να ξεκινήσουμε τον αγώνα και σε άλλους χώρους δουλειάς, όπως έχει ήδη δρομολογηθεί στο Γήπεδο της ΑΕΚ, βάζοντας ως προτεραιότητα οι αποφάσεις να λαμβάνονται μέσα από Γ.Σ. στον ίδιο το χώρο, με τους εργάτες να συμμετέχουν ενεργά στις αποφάσεις.

Το χρονικό διάστημα που πέρασε από την προηγούμενη ετήσια Γ.Σ. ανοίξαμε πιο δυναμικά τον καυγά με την εργοδοσία σε χώρους δουλειάς, οργανώσαμε δεκάδες ΓΣ, περιοδείες, εξορμήσεις για την ενημέρωση του κλάδου, παίρνοντας υπόψη τις συνεχείς εξελίξεις για όλα τα ζητήματα που αφορούν εμάς και τις οικογένειές μας.

Πραγματοποιήσαμε απεργία στις 14 Δεκέμβρη. Δώσαμε πολύμορφα τη μάχη και με απεργία στις 12 Γενάρη, μαζί με άλλα ταξικά σωματεία που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ, ενάντια στον απεργοκτόνο νόμο που έφερε η κυβέρνηση για να βάλει εμπόδια στο δικαίωμα στην απεργία και στον οργανωμένο αγώνα.

Προχωρήσαμε στην κλαδική απεργία στις 14 Μάρτη, με καθολική συμμετοχή στα εργοτάξια της Αθήνας και μαζική απεργιακή συγκέντρωση, με αιχμή την υπογραφή κλαδικής σύμβασης, την αναγνώριση και διανομή των «υπέρ αγνώστων» ενσήμων και μέτρα για την ανεργία.

Μπροστά στην πρωτομαγιάτικη απεργία, που ήταν αφιερωμένη στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο για την κατάργηση της εκμετάλλευσης, που γεννάει φτώχεια, δυστυχία, πολέμους, προσφυγιά, πραγματοποιήθηκαν μια σειρά συσκέψεις στα Παραρτήματα και κεντρική εκδήλωση της Ομοσπονδίας μας, μαζί με το Συνδικάτο και άλλα σωματεία του κλάδου.

Στις 30 Μάη απεργήσαμε, βάζοντας το δικό μας πλαίσιο πάλης κόντρα στη συναίνεση και το συμβιβασμό της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ, που καλούσε τους εργαζόμενους της χώρας να απεργήσουν, προτάσσοντας μια «κοινωνική

συμμαχία», όπως την ονόμασαν, μια συμμαχία δηλαδή ανάμεσα σε εργοδότες και εργαζομένους και πλαίσιο πάλης σταλμένο απευθείας από τα γραφεία του ΣΕΒ.

Παράλληλα, όλο αυτή την περίοδο, δώσαμε μάχες σε χώρους δουλειάς, με στάσεις εργασίας και απεργίες, για οξυμένα προβλήματα των συναδέλφων, για υπογραφή συμβάσεων κ.ά. Πετύχαμε κάποιες μικρές νίκες. Μαζί με αλλά ταξικά συνδικάτα ,το ΠΑΜΕ, οργανώσαμε άμεσα ένα δίκτυο αλληλεγγύης με συλλογή και διανομή τροφίμων και ένδυσης μετά τις πλημύρες στη Μάντρα, με πολλούς συναδέλφους να συνεισφέρουν από το υστέρημα τους ενώ στις καταστροφικές φωτιές του Αυγούστου συστήθηκε επιτροπή αλληλεγγύης απ' όλο τον κλάδο των κατασκευών παρείχε βοήθεια που μας ζητήθηκε ,κυρίως στο καθάρισμα μπαζών ,ηλεκτρολογικές επισκευές κτλ.

Με τις παραπάνω εκτιμήσεις δεν έχουμε σκοπό να κρύψουμε αδυναμίες που υπάρχουν και πρέπει να ξεπεραστούν. Δεν έχουμε καταφέρει να εξασφαλίσουμε τη σταθερή λειτουργία των Παραρτημάτων. Χρειάζεται να δυναμώσει η ανησυχία και η ευθύνη για το πώς καλύτερα θα παρεμβαίνουμε στους χώρους δουλειάς, πώς θα εξασφαλίζουμε η παρέμβαση να είναι έγκαιρη, πριν την όξυνση ενός προβλήματος. Πώς θα δουλεύουμε μεθοδικά για τη συσπείρωση στο Συνδικάτο, σταθερά, όχι μόνο μπροστά σε καθορισμένους σταθμούς. Να πάρουμε περισσότερες πρωτοβουλίες που θα ενισχύσουν την κοινή πάλη με άλλα τμήματα εργαζομένων που συνδέονται με τις κατασκευές (ηλεκτρολόγους, ξυλουργούς, μισθωτούς τεχνικούς), που πλήττονται από την αντιλαϊκή πολιτική και μετράνε αντίστοιχες συνέπειες με τις δικές μας.

Αδυναμία μας είναι και πρέπει να βρούμε τρόπους να την ξεπεράσουμε, το ότι δεν καταφέραμε να έχουμε μόνιμη και σταθερή επαφή, δεσμούς με τους συναδέλφους σε όλα τα μεγάλα εργοτάξια, κατά τη διάρκεια που λειτουργούν, αλλά και όταν αυτά τελειώνουν.

Επίσης πριν δυο χρόνια είχε συσταθεί επιτροπή νέων του Συνδικάτου. Παρά τις φιλότιμες προσπάθειες των νέων συναδέλφων δεν μετρήσαμε σημαντικά βήματα στη συσπείρωση γύρω από το Συνδικάτο. Πραγματοποιούνταν σταθερές εξορμήσεις σε εβδομαδιαία βάση σε σχολές ΕΠΑΣ του ΟΑΕΔ, δεν μπορούμε όμως να πούμε ότι καταφέραμε να χτίσουμε δεσμούς. Είναι αναγκαίο η επιτροπή νέων στις κατασκευές που επανασυστήθηκε και με συμμετοχή ηλεκτρολόγων και ξυλουργών να έχει πιο ουσιαστικό προσανατολισμό.

Να εξειδικεύσουμε το πλαίσιο πάλης, να πατάει πάνω στα προβλήματα της νεολαίας (υποβαθμισμένες και κλειστές σχολές, ελλιπή εργαστήρια, δυσκολία μετακίνησης λόγω αποστάσεων κτλ), δεμένα με τα καθημερινά προβλήματα που αντιμετωπίζει η εργατική λαϊκή οικογένεια. Να ρίξουμε βάρος στις τέσσερις σχολές που υπάρχουν αυτή τη στιγμή στην Αττική με συνεχείς εξορμήσεις, περιοδείες και συζητάμε για να παρθούν πρωτοβουλίες, όπως

εκδήλωση για το εργατικό κίνημα στη χώρα και τις κατακτήσεις, συζήτηση και ενημέρωση για τις συλλογικές συμβάσεις αλλά και αθλητικές δραστηριότητες που μπορούμε να δούμε στη συνέχεια.

Παράλληλα στην επανέκδοση του «ΠΑΛΜΟΥ», την εφημερίδα του Συνδικάτου μας θα υπάρχει άρθρο για την νεολαία που θα το γράφει η επιτροπή. Κύριο μέλημα μας πρέπει να είναι η καλύτερη συνεργασία και βοήθεια από την κεντρική διοίκηση και τις διοικήσεις των παραρτημάτων προς τους νέους συναδέλφους, για την επίτευξη του στόχου της οργάνωσης της νεολαίας έχοντας ταξικό προσανατολισμό.

Υπάρχει πλέον συσσωρευμένη πείρα που δείχνει ότι κανένας δε θα μας χαρίσει τίποτα, όλα κατακτιούνται με σκληρούς ταξικούς αγώνες σε σύγκρουση με την εργοδοσία και τις εκάστοτε κυβερνήσεις, κάνοντας στην άκρη την ξεπουλημένη και συμβιβασμένη πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, που υπονομεύει τον αγώνα δεκάδων ταξικών σωματείων που παλεύουν για υπογραφή ΣΣΕ. Είναι αυτοί που συμφώνησαν με τα αφεντικά τους σε μυστικό δείπνο μέσα στη νύχτα τη συνέχιση της αθλιότητας των 586 ευρώ και για τους νέους κάτω των 25 τα 511 ευρώ.

Αυτοί που δεν έκαναν τίποτα όταν η «αριστερή» κυβέρνηση έφερνε το νομοσχέδιο που βάζει εμπόδια στο απεργιακό δικαίωμα και τον οργανωμένο αγώνα. Αυτοί που δε βγάζουν μια ανακοίνωση, έτσι για τα μάτια του κόσμου, για τις καταστροφές σε Μάνδρα-Κινέττα και Ανατολική Αττική.

Έχουμε μπροστά μας την απεργία στις 14/11. Το χρονικό διάστημα που απομένει, να πιάσουμε και τους υπόλοιπους χώρους δουλειάς που έχουμε και να ανοίξουμε μαζικά στους εργαζόμενους το πλαίσιο πάλης που έχουμε και την επιχειρηματολογία μας. Να αναδείξουμε την υπονομευτική στάση της ηγεσίας της ΓΣΕΕ και των δυνάμεων του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού απέναντι στις αποφάσεις δεκάδων συνδικαλιστικών οργανώσεων και χιλιάδων εργαζομένων για απεργία στις 14/11, την ημέρα που έχουν κηρύξει απεργία 18 Εργατικά Κέντρα, όπως ΕΚΑ, Πειραιά, Πάτρας, Λάρισας, Ιωαννίνων κ.α.12 ομοσπονδίες, 230 πρωτοβάθμια σωματεία καθώς και η ΑΔΕΔΥ.

Η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ, ωστόσο, γράφοντας στα παλιά της τα παπούτσια όλες τις παραπάνω αποφάσεις, όλη την πολύμορφη δραστηριότητα που έχει ήδη ξεδιπλωθεί από συνδικαλιστικές οργανώσεις σε όλη τη χώρα για την επιτυχία της απεργίας, «απογείωσε» την υπονομευτική τακτική που ακολούθησε όλο το προηγούμενο διάστημα: Αφού δεν μπορεί πια να εμποδίσει την πραγματοποίηση απεργίας, όπως επιχείρησε να κάνει στην τελευταία συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής που απέρριψε τη σχετική πρόταση της ΔΑΣ, παίζει πλέον και πάλι τα ρέστα της για να μην υπάρξει ενιαίο απεργιακό μέτωπο απέναντι στην αντιλαϊκή επίθεση κυβέρνησης και εργοδοσίας, αποφασίζοντας απεργία για τις 28 Νοέμβρη! Η προχθεσινή συνεδρίαση της

Ολομέλεια της διοίκησης της ΓΣΕΕ θα μείνει στην ιστορία της ως μνημείο εργατοπατερισμού, αφού με σχέδιο και με μοιρασμένους ρόλους ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και ΜΕΤΑ «ανέβασαν» σε νέα επίπεδα την υπονομευτική τακτική τους, προκειμένου να σαμποτάρουν το απεργιακό μέτωπο που σχηματίστηκε τις προηγούμενες μέρες με τις αποφάσεις εκατοντάδων συνδικαλιστικών οργανώσεων στον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα.

Πρόκειται βέβαια για μια στάση που τους αφήνει από παντού έκθετους στους εργαζόμενους της χώρας.

Χαρακτηριστικά, οι ίδιες ακριβώς δυνάμεις του εργατοπατερισμού:

- Στην τελευταία συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της ΓΣΕΕ, όταν δεκάδες Εργατικά Κέντρα, Ομοσπονδίες και Συνδικάτα είχαν ήδη πάρει αποφάσεις για απεργία στις 8 Νοέμβρη, απέρριψαν συνολικά την πρόταση για απεργία, συνιστώντας στους εργαζόμενους... «υπομονή»!

- Στη συνέχεια, στις συνεδριάσεις της ΑΔΕΔΥ και του Εργατικού Κέντρου Αθήνας, καθώς το απεργιακό μέτωπο για τις 8 Νοέμβρη είχε ήδη δυναμώσει, ψήφισαν τελικά απεργία για τις 14 Νοέμβρη...

- Στη συνεδρίαση της Ολομέλειας της ΓΣΕΕ, καθώς ήδη όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που έχουν πάρει απεργιακές αποφάσεις δούλευαν ενιαία για τις 14 Νοέμβρη, οι ίδιες και πάλι δυνάμεις που είχαν προτείνει αυτήν την ημερομηνία, αποφάσισαν τώρα απεργία σε άλλη ημερομηνία, ακόμα πιο αργά, στις 28 Νοέμβρη!

Στην άθλια αυτή μεθόδευση διακρίθηκε ο Θ. Βασιλόπουλος: Ο ίδιος συνδικαλιστής που πριν από λίγες μέρες στο ΕΚΑ είχε προτείνει και ψηφίσει απεργία στις 14 Νοέμβρη, χτες στη ΓΣΕΕ, μετά από ένα λογύδριο για... την «αναποτελεσματικότητα των αγώνων», πρότεινε απεργία στις 28 Νοέμβρη! Πρόταση στην οποία έσπευσαν να συμφωνήσουν ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, που αρχικά είχαν προτείνει απεργία για τις αρχές Δεκέμβρη...

Αντίστοιχα, συνδικαλιστές των ίδιων δυνάμεων που νωρίτερα προχθές ψήφισαν απεργιακή κινητοποίηση στις αστικές συγκοινωνίες στις 14 Νοέμβρη, λίγο μετά, στη ΓΣΕΕ, ψήφισαν απεργία στις 28...

Το «παιχνίδι της κολοκυθιάς» που παίζουν από κοινού αυτές οι δυνάμεις δεν είναι βέβαια τυχαίο: Στην πραγματικότητα, η πλειοψηφία της διοίκησης της ΓΣΕΕ ούτε ήθελε ούτε και θέλει την πραγματοποίηση πανελλαδικής πανεργατικής απεργίας. Γι' αυτό και οι τρεις εν λόγω παρατάξεις αρχικά την είχαν από κοινού απορρίψει.

«Σύρθηκαν» σε αυτήν την απόφαση κάτω από τη σφοδρή πίεση που ασκήθηκε από τις εκατοντάδες απεργιακές αποφάσεις Εργατικών Κέντρων, Ομοσπονδιών και Σωματείων, πολύ περισσότερο μάλιστα από τη στιγμή που πολλαπλασιάζονταν οι απεργιακές αποφάσεις πρωτοβάθμιων και

δευτεροβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων όπου δεν πλειοψηφούν οι δυνάμεις που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ.

Ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ, Γ. Παναγόπουλος (ΠΑΣΚΕ), αφού για ώρα επιδόθηκε στις γνωστές επιθέσεις του κατά του ΠΑΜΕ και του ΚΚΕ επαναλαμβάνοντας τις άθλιες συκοφαντίες περί «βίαιων ενεργειών» κ.ο.κ., πιπίλισε τη γνωστή πλέον «καραμέλα» πως «δεν βλέπω να κινητοποιείται ο κόσμος, υπάρχει κατάρρευση της ψυχολογίας του» (!), επιχειρώντας να «ξεπλύνει» τις ευθύνες της πλειοψηφίας της ΓΣΕΕ για την κατάσταση στο συνδικαλιστικό κίνημα, αλλά και να «θάψει» τις σημαντικές εστίες αντίστασης που αναπτύσσονται παρά την ολομέτωπη υπονομευτική τακτική των εργατοπατέρων. «Υπάρχει απεργομανία» (!), ανέφερε χαρακτηριστικά, για να εκφράσει τελικά τον πραγματικό πόνο του: *«Δεν θα κάνουμε απεργία επειδή έτσι θέλει το ΠΑΜΕ!»*...

Ακόμα πιο αποκαλυπτικός ο ΓΓ της ΓΣΕΕ, Ν. Κιουτσούκης (ΔΑΚΕ), ξεκαθάρισε πως *«δεν υπάρχει ούτε μία στο εκατομμύριο να συμφωνήσουμε σε ημερομηνία για απεργία που ανακοινώθηκε από τον "Ριζοσπάστη"»!* Προφανώς αυτό που τον ενόχλησε είναι ότι ο «Ριζοσπάστης» δημοσιεύει καθημερινά τόσο τις αποφάσεις εκατοντάδων συνδικαλιστικών οργανώσεων για απεργία, όσο και τη ζωντανή δράση που ξεδιπλώνουν για την επιτυχία της, απέναντι στον απεργοσπαστικό ρόλο των εργατοπατέρων.

Από κοντά και ο τρίτος της «συνδικαλιστικής τρόικας», ο Θ. Βασιλόπουλος, αφού έχυσε κι αυτός κροκοδείλια δάκρυα για την «αναποτελεσματικότητα των αγώνων», χαρακτήρισε «πεπατημένη» τις απεργίες και διακρίθηκε για άλλη μια φορά ως μοιρολογίστρα... «της ήττας» που υπέστη - κατά την... ανάλυσή του - το εργατικό κίνημα, πρότεινε απεργία στις 28 Νοέμβρη, σε αντίθεση με ό,τι είχε προτείνει και ψηφίσει στο ΕΚΑ η παράταξή του. Σε μια ακόμα... εμβριθή ανάλυση για τη «σωστή» και όχι τη «σεχταριστική γραμμή» που πρέπει να έχει το κίνημα, υποστήριξε προκλητικά ότι *«καλά κάνουν τα σωματεία που υπέγραψαν μειώσεις ακόμα και 10% στους μισθούς για να "σώσουν" τις συμβάσεις και όχι να "πεθάνουν ταξικά"»*.

Είναι σαφές ότι οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ ούτε ήθελαν, ούτε θα κάνουν κάτι για να έχει επιτυχία η απεργία. Αυτή βρίσκεται πλέον στα χέρια των εργαζομένων και για την διασφάλιση της πρέπει η πείρα από όλη αυτήν την αντιπαράθεση να φτάσει παντού και να βγουν χρήσιμα συμπεράσματα, να συνειδητοποιηθεί ότι είναι ανάγκη να ξεμπερδέψουμε μια και καλή με τους ανθρώπους της εργοδοσίας και της κυβέρνησης στο συνδικαλιστικό κίνημα. Αντί της αναμονής και του εφησυχασμού, εμείς επιλέγουμε να βάλουμε μπροστά τις δικές μας ανάγκες, επιλέγοντας το δρόμο της αγωνιστικής διεκδίκησης και της σύγκρουσης και είμαστε σίγουροι ότι θα μετρήσουμε νίκες.